

Суетността на жената е най-сполучливо изобличена в творенията на Стаматова. Стихията на жената е любовта. Защото тя избира. Мжжжт трябва да се докара; а днешната жена люби, защото очаква материални облаги от мъжа и когато не ги получи — тя стъпква чувствата си. В това отношение жената така силно е представена в разказите на Стаматова, че всяка жена трябва да потрепери пред позора на истината.

И мжжжт не е пощаден: той е роб на чувствата си. И затова е ревнивец, убива. Но освен това има нещо още по-страшно: когато мжжжт е слаб да победи жената — той е готов на самоизмама. Когато жената изневери на мъжа и тя му казва истината — мжжжт е готов да живее със лжжжата, че жена му е верна от колкото да я напжди. Мжжжт предпочита лжжжата за да живей при жената, която го е завладела — от колкото да я изтърве и самотен да страда по неверницата.

— „Истината! . . . няма я. Не е я имало и не ще я има. Тя е измислена от дявола, за да направи хората нещастни и зли. Нема истина — има красота — нищо друго.

— Да, ти си лжжжата, но по-мощна от вечната истина. Аз не усещам нужда от нея“ (из разказа *Немо*.)

Стаматов не щади, защото живота има много горчивини и сълзи.

Живота прилича на разюздан аждрахан.

За да се укроти аждрахана трябва здрав камшик.

Сарказмжт, сатирата и хумора са най-здравия бич за живота. Този бич мъжки е хванат от Стаматова. И не рядко той припищява над главите на мнозина.

Възвисок, строен и елегантен, с високо вдигнато чело над хората, той рядко се среща на улицата, ала рядко избегва под мощния му бич онова, което шестува из улицата и махлата.

И там е силата на писателя.
